

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

ALEXANDER

Už je to večnosť, čo na neho nedokážem prestať myslieť. Nemôžem sa sústrediť, aj vzduch má v sebe zrazu jedy. Vytrhnúť ma zo zamyslenia je priam nemožné. Nemám ani poňatia, ako bude pokračovať môj život ďalej. Jednoducho ho všade vidím. A či chcem vidieť? Je stredobodom mojej mysle a nechce sa mu odtiaľ preč. Neviem, v akom vysokom štádiu zúfalosti som, no predpokladám, že mám problém. Ležim na posteli, pozerám do stropu a uvažujem nad vlastným neuvažovaním. Vtom ma z rozjímania vyruší zvonenie mobilu. Nemám tušenia, kde je, vôbec ma nezaujíma, kto volá. Tak si užívam svoje zvonenie a narušiteľa mojej nite myšlienok nechám napospas odkazovej schránke. Snažím sa dostať myšlienkami tam, kde som skončila, no nijak sa mi to nedarí. Po pár minútach to vzdávam a vydám sa do prírody. Vonku je prekvapivo teplo, a tak si kabát hodím naspäť dovnútra. Jemný vánok sa zaplieta do mojich dlhých vlasov riedko spletených vo vrkoči. Vyhadzujem si puždro so šípami na chrbát a chytám do rúk luk. Slnko lenivo zapadá a tak usudzujem, že mám hodinu na moju prechádzku lesom. Rôzne odtiene ružovej, červenej, oranžovej a žltej sa znovu predviedli na dokonale krojených listoch. Fascinujúce. Pomalým krokom prechádzam po chodníku pod farebnými stromami a nemyslím na nič. Predo mnou v diali sa črtá postava muža. Pomaly sa k sebe približujeme. Začína mi byť povedomý. Nie! To nie je možné! Ako to? Beriem do rúk luk, zamierim a bezmyšlienkovite, akosi mechanicky, vystrelím. Sledujem, ako sa šíp rýchlosťou prediera vetrom a zastavuje sa v jeho ruke tesne pred jeho hrudou. Stačil by kúsok. Malý kúsok a jeho srdce by bolo roztrhané na kusy. Tak ako to moje.

“Fajn muška, Dominika”, povie mi sladko. Opovázlivec!!

“Fajn reflexy, Alexander”, odvetím odmerane.

“Máš dve minúty na to, aby si sa so mnou privítal, potom ťa začnem biť za to, že si vôbec odišiel,” prehlásim odvážne, no v mojom vnútri to maximálne vrie.

“Dve minúty hovoríš,” povie presne s tým úsmevom, čo ma dostáva do kolien. Neznášam ho za to, akú má nado mnou kontrolu. Verte mi, bránila som sa, no nakoniec som aj tak spočinula v jeho mužnej náruči.

DOMINIKA